

„til rette Forfaldstid“ skulle udgaa, vil jeg dog gjøre det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgfreds (Steenstrup) opmærksom paa, at det selvfølgelig ikke er Meningen, som det kunde synes efter hans Uttringer, enten at Folk i Almindelighed ikke skulde betale, til rette Forfaldstid eller at særlig Arvinger ikke skulde betale til rette Forfaldstid. Det vil jo i mange Tilfælde være givet, at Kreditor, som har været saa uheldig, at hans Debitor er død, forinden han har faaet sine Penge, nødvendigtvis maa vente med at faae sin Betaling i Almindelighed indtil Proklamaets Udløb; men naar han nødvendigtvis maa vente, saa er det ikke deraf en Følge, at han skulde være den, som rejser i Boet; jeg finder det tværtimod ganske naturligt, at det er Arvingerne, som rejser, for saa vidt det maa anses for givet, at Boet er solvent, og derfor tror jeg, at jeg uden at komme i Modsigelse kan fremsætte Forslaget under Nr. 25 samtidig med Forslaget under Nr. 46. Derimod forekommer det mig, at den høitærede Justitsminister som noget i Modsigelse, naar han med Hensyn til Forslaget under Nr. 25 bemærkede, at Arvingerne træde i den Af dødes Sted, saa at Kreditor skal fyldestgøres af Arvingerne paa samme Maade som af Arveladeren. Jeg noterede disse Uttringer, thi det er netop dette, jeg holder mig til, naar jeg stiller Forslaget under Nr. 46, og jeg har ikke hørt nogen Modbemærkning, som kunde afkræfte det, jeg gjorde gjældende, at, naar man tillader Arvingerne at raade over Boet paa saadan Maade, at Kreditor ikke faar det, som virkelig findes efter hans Debitor, saa behandler man ham uretfærdigt, og jeg kan ikke se Andet end, at det virkelig er en uretfærdig Behandling, — den høitærede Minister maa da gjerne sige, at det er at tale i høie Toner. Naar den høitærede Minister dernæst bemærkede, at man ved at vedtage Forslaget under Nr. 46 gjorde det til Pligt for Arvingerne at udstede Proklama, saa benægter jeg dette. Det gjøres ikke til Pligt, thi det staar altid Arvingerne frit for, om de ville udstede Proklama eller ikke, og kun, naar de ville være fri for det solidariske Ansvar, er Udstedelsen tvungen. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem for Søst. Amts 2den Valgfreds (Alberti) deri, at der ikke er noget Ubilligt i at paalægge Arvinger at udstede Proklama for at slippe for solidarisk Ansvar lige over for de Kreditorer, der ikke melde sig i Tide. Den høitærede Minister gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Arvin-

gerne kunde være berettigede til at fordrø den Genstand, som Arveladeren havde med Gjælden, og navnlig fremhævede han det Ubillige i, at de skulde miste denne Genstand, hvilket formentlig vilde blive Følgen af mit Forslag under Nr. 46. Jeg skal ikke negte, at jeg er bleven noget overrasket ved at se et meget anset Medlem af det andet Thing udtale den Sætning, at Arvingerne, uagtet de delte Boet imellem sig pro rata skulde være berettigede til at forlange den Genstand, som Arveladeren havde haft med Gjælden, og min Overraskelse bliver saa meget større, naar jeg nu ser denne Sætning bekræftet af en saa anset Jurist som den høitærede Justitsminister. Jeg er nu af modsat Mening. Jeg tror ikke, at nogen Kreditor kan være forpligtet til at lade en Genstand gjælde, naar Forholdene føre med sig, at Gjælden fordeles paa en Mængde Hænder, saa at den Sikkerhed, han tidligere havde, maaske er bleven formindsket i en væsentlig Grad. Men hvad enten man nu mener det One eller det Andet, saa tror jeg, at man kan være enig om, at netop i saadanne Tilfælde, hvor Kreditor har givet Arveladeren Genstand, er det høist ubilligt at forlange, baade at han skal finde sig i ogsaa at give Arvingerne denne Genstand, og i, at der finder en pro rata Fordeling af Boet Sted. Jeg tror, at det ikke blot er den rette juridiske Opfattelse, at paalægge Arvingerne solidarisk Ansvar, men at det ogsaa stemmer med den praktiske Opfattelse, og denne har vist sig derved, at hvor man kan komme til det, paalægges man Arvingerne solidarisk Ansvar, naar der foreligger Gjældsbev. Ved Regningskrav er Forholdet vel et andet.

Lb. Nielsen: Jeg tror, at den høitærede Justitsminister gjorde Flertallet nogen Uret, naar han mente, at det har villet sige, at han havde paanødet sin Kollega at gaa videre, end han ellers kunde have været tilbøielig til. Vi have selvfølgelig kun tænkt os en Forhandling mellem begge Ministrene, og vi have dog vel ikke taget meget feil i, at Sportelloven væsentligst er fremkommen paa Grund af en Opfordring fra den høitærede Justitsminister. Jeg tror heller ikke, at det kan negtes, at denne Lov først vil faae sin rigtige Fylde og sit rigtige Indhold, naar tillige Sportelloven vedtages; men efter de Forhandlinger, som ere bleven førte, har jeg, som sagt, ogsaa Haab om, at man skal komme til en Overenskomst, og at den skal blive vedtagen. Dette Haab har jeg ikke opgivet, og jeg synes heller ikke, at